
Informacja o naradzie członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej odbytej w dniu 10 kwietnia 1976 r.

Palestra 20/6(222), 91-92

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Adwokata niezawistość jest pierwszą gwarancją dobrej wiary, podstawą powagi rad jego i głosu.

(CHWALIBÓG)

Nie nazywam wymową przemówień głaszczących uszy do chwilowego zabawienia słuchających; rozumiem tu sztukę przekonywania, to jest władzę nad umysłami za pośrednictwem słowa.

(FLEURY)

Swoboda w obronie jest jedną z największych rękoma bezstronnego wymiaru sprawiedliwości.

(MACHCZYŃSKI)

Zadaniem obrońcy jest dbanie o to, by prawa jednostki w postępowaniu karnym nie zostały naruszone ponad konieczność kary wynikającą z zabezpieczenia interesów zbiorowości.

(GRASSBERGER)

Im bardziej skomplikowany jest stan prawny, tym trudniejsza staje się dla oskarżonego obrona.

(LIPCZYŃSKA)

Przeciwdziałanie nadużyciom obrony jest zadaniem ustawodawcy i organizacji zawodowej, a nie sędziiego procesowego.

(GALLAS)

Sprawiedliwość jest rzeczą cenną — oto dlaczego droga kosztuje.

(VILLEGAS)

Wybrał Roman Łyczywek

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Z prac Prezydium NRA

Informacja o naradzie członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej odbytej w dniu 10 kwietnia 1976 r.

Na posiedzeniu w dniu 15 kwietnia br. Prezydium NRA przyjęło do wiadomości złożoną przez prezesa Wyższej Komisji Dyscyplinarnej adw. T. Sarnowskiego informację o przebiegu narady członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w dniu 10 kwietnia br., w której wzięło udział 18 członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz zaproszeni goście.

Ministerstwo Sprawiedliwości reprezentowała sędzia Mieczysława Tuszyńska, Generalną Prokuraturę — prok. Franciszek Rafałowski oraz rzecznika dyscyplinarnego — adw. Jerzy Makowski. Przedmiotem narady była ocena pracy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w okresie od dnia 1 kwietnia 1973 r. do dnia 31 marca 1976 r. oraz analiza też wybranych orzeczeń Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Z treści wygłoszonego referatu wynikało, że w latach 1973/1974 występowały różne niedociągnięcia w pracy organów dyscyplinarnych, w szczególności w działalności wojewódzkich komisji dyscyplinarnych. W niektórych izbach istniały zalety w załatwianiu spraw. Zastrzeżenia nasuwały zbyt lakoniczne uzasadnienia orzeczeń; występowały także usterki w pracy kancelarii komisji dyscyplinarnych. Także orzecznictwo nie było jednolite. Jeżeli chodzi o działalność profilaktyczną — to praktycznie taka nie istniała.

W związku z tym stanem kierownictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej zorganizowało narady prezesów komisji dyscyplinarnych i członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej (w dniach 24 listopada 1973 r. i 1 marca 1974 r.) oraz naradę członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej (w dniu 30 marca 1974 r.), na których ustalono wytyczne zmierzające do usprawnienia pracy organów dyscyplinarnych.

W toku wdrażania przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną wyników tych narad — wszystkie komisje dyscyplinarne w r. 1975 dokonały analizy i oceny organizacji pracy komisji, a niektóre z nich wprowadziły do tej pracy odpowiednie usprawnienia. Nastąpiła poprawa orzecznictwa dyscyplinarnego, do czego przyczyniła się praca Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, publikacje orzecznictwa w „Palestrze” oraz w biuletynach przeznaczonych do użytku wewnętrznego. Wyższa Komisja Dyscyplinarna w swoich orzeczeniach rozstrzygnęła bądź wyjaśniła wiele spornych lub wątpliwych w praktyce kwestii, dotyczących m.in. zasad odraczania rozprawy z powodu niestawienia obwinionego i jego wniosków, usprawiedliwiania nieobecności obwinionych na rozprawie, zasad badania obwinionych przez biegłych lekarzy psychiatrów, tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, wymierzania kary łącznej, swobodnej oceny dowodów, właściwości komisji dyscyplinarnych w związku z nowym podziałem administracyjnym oraz powołaniem nowych izb adwokackich i komisji dyscyplinarnych itp. Przedstawione w sprawozdaniu dane liczbowe dotyczące wyników działalności Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i komisji dyscyplinarnych świadczą o dużym usprawnieniu i ogólnie prawidłowej pracy organów dyscyplinarnych oraz ożywieniu działalności profilaktycznej. Działalności tej poświęcona była w toku kadencji specjalna narada. Wdrażanie wyników z tej narady spowodowało szerszy udział członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w roboczych naradach komisji oraz udział członków wojewódzkich komisji dyscyplinarnych w roboczych naradach w izbach.

W dyskusji zabrało głos 12 osób. W wypowiedziach na temat wyników pracy i przyjętych też w orzecznictwie oceniono działalność Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w zakresie orzecznictwa i nadzoru jako prawidłową. Sędzia Mieczysława Tuszyńska, ustosunkowując się do wyników działalności WKD oraz przedstawionych też z orzecznictwa, stwierdziła, że kierownictwo resortu pozytywnie ocenia pracę Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i komisji dyscyplinarnych. Ocenę tę podzielił przedstawiciel Generalnej Prokuratury prok. F. Rafałowski, który wyraził pogląd, że o prawidłowości pracy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej świadczy najlepiej znikoma liczba zaskarżonych orzeczeń w trybie rewizji nadzwyczajnych oraz coraz mniejszy udział przedstawiciela Generalnej Prokuratury w rozprawach przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną. Istnieje obecnie tendencja do dalszego ograniczania udziału przedstawiciela prokuratury w rozprawach WKD.